

Державний
науково-дослідний
інститут інформатизації
та моделювання економіки

**МІНІСТЕРСТВО ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ І ТОРГІВЛІ УКРАЇНИ
ДЕРЖАВНИЙ НАУКОВО-ДОСЛІДНИЙ ІНСТИТУТ ІНФОРМАТИЗАЦІЇ
ТА МОДЕЛЮВАННЯ ЕКОНОМІКИ**

**МАТЕРІАЛИ МІЖНАРОДНОЇ НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ
ІНТЕРНЕТ-КОНФЕРЕНЦІЇ**

***«МОДЕРНІЗАЦІЯ ЕКОНОМІКИ: ВИКЛИКИ І МОЖЛИВОСТІ
ЕКОНОМІЧНОГО ЗРОСТАННЯ»***

**MATERIALS OF INTERNATIONAL SCIENTIFIC PRACTICAL
INTERNET CONFERENCE**

***«MODERNIZATION OF THE ECONOMY: CHALLENGES AND
OPPORTUNITIES FOR ECONOMIC GROWTH»***

15 лютого 2017 року

Київ 2017

УДК: 681.3.02:338.242(477)

Рекомендовано до друку та для розміщення на веб-сайті Вченою радою ДНДПМЕ (Протокол № 1 від «26» січня 2017 року)

Матеріали міжнародної науково-практичної інтернет-конференції «Модернізація економіки: виклики і можливості економічного зростання», 15 лютого 2017 р. dndiime.org/uk/ - К: ДНДПМЕ, 2017 р. - 196 с.

**МІЖНАРОДНІ
КООРДИНАТОРИ
ПРОЕКТУ:**

**ТЕХНОЛОГІЧНО-
ПРИРОДНИЧИЙ
УНІВЕРСИТЕТ
ІМ. ЯНА І ЄНДЖЕЯ
СНЯДЕЦЬКИХ
м. Бидгощі (Польща)**

**УНІВЕРСИТЕТ «ПРОФ. Д-Р
АСЕН ЗЛАТАРОВ»
м. Бургас (Болгарія)**

**ІНСТИТУТ
ЕКОНОМІЧНОГО
ДОСЛІДЖЕННЯ
СЛОВАЦЬКОЇ
АКАДЕМІЇ НАУК
м. Братислава (Словацька
Республіка)**

ОРГАНІЗАЦІЙНИЙ КОМІТЕТ КОНФЕРЕНЦІЇ

Голова – Дем'яшин В. А., к.т.н, заступник директора Державного науково-дослідного інституту інформатизації та моделювання економіки (ДНДПМЕ)

Заступник голови – Неботов П. Г., директор Державного науково-дослідного інституту інформатизації та моделювання економіки (ДНДПМЕ)

Димитров І.Т. – д.е.н., професор, завідувач кафедри економіки і управління Університету «Проф. д-р Асен Златаров», м. Бургас (Болгарія)

Лопушняк Г.С. – д.е.н., професор кафедри управління персоналом та економіки праці ДВНЗ «Київський національний економічний університет ім. В. Гетьмана»; професор кафедри організації і управління Технологічно-природничого університету ім. Яна і Єнджея Снядецьких, м. Бидгощі (Польща)

Сіпко Ю. – д.е.н., професор, директор Інституту економічного дослідження Словацької академії наук, м. Братислава (Словацька Республіка)

Спулбер Д. – д.е.н., асистент професора кафедри філософії суспільства Університету Генуя (м. Генуя, Італія)

Ходжаян А. О. – д.е.н., професор кафедри міжнародних економічних відносин Київського національного торговельно-економічного університету; завідувач відділу модернізації механізмів управління економікою (ДНДПМЕ)

Корнєєв В. В. – д.е.н., професор, завідувач відділу фінансової політики Державного науково-дослідного інституту інформатизації та моделювання економіки (ДНДПМЕ)

Гужва І.Ю. – к.е.н, завідувач центру аналізу і прогнозу ГТАР Державного науково-дослідного інституту інформатизації та моделювання економіки (ДНДПМЕ)

Шостак Л. Б. – д.е.н., професор, головний науковий співробітник відділу модернізації механізмів управління економікою (ДНДПМЕ)

Пасічник Ю. В. – д.е.н., професор, головний науковий співробітник відділу фінансової політики Державного науково-дослідного інституту інформатизації та моделювання економіки (ДНДПМЕ)

Нейкова Л. І. – д.е.н., професор, головний науковий співробітник відділу модернізації механізмів управління економікою (ДНДПМЕ)

Примостка О. О. – д.е.н., стар. наук. спів., головний науковий співробітник відділу фінансової політики Державного науково-дослідного інституту інформатизації та моделювання економіки (ДНДПМЕ)

Захарін С. В. – д.е.н., стар. наук. спів., головний науковий співробітник відділу модернізації механізмів управління економікою Державного науково-дослідного інституту інформатизації та моделювання економіки (ДНДПМЕ)

Кульпінський С. В. – д.е.н., стар. наук. спів., професор кафедри фінансів, Чернігівський національний економічний університет

Характерними рисами дрібних інноваційних фірм, що сприяють підвищенню продуктивності праці є: незначний апарат управління; ототожнення працівників з фірмою, з її результатами діяльності. До того ж матеріальний добробут працівників дрібних венчурних фірм залежить від результатів їх праці, адже при низькій ефективності їх праці фірма може бути ліквідованою. Що стосується великих фірм, то останні для підвищення ефективності інноваційної діяльності у межах відповідного структурного підрозділу можуть створювати відділи розробки нового продукту або нового напрямку. Особливістю цієї організаційної форми венчурної діяльності є сильний адміністративний контроль та обмежені зв'язки з виробничою структурою

Перспективи венчурного інвестування мають полягати у використанні коштів венчурних фондів у загальнодержавних інтересах, що має проявлятися у спрямуванні інвестиційних потоків в інноваційну економіку. Особливої уваги заслуговує при цьому впровадження наукових розробок у контексті створення виробничих, сільськогосподарських систем. Нові технології, створені за рахунок венчурного інвестування дають можливість економити енергію, затрати праці та матеріальних ресурсів.

Список використаної літератури:

1. Юдин Э. Г. Системный подход и принципы деятельности: методологические проблемы современной науки / Э. Г. Юдин. – М. : Наука, 1978. – 391с.
2. Блауберг И. В. Системный подход: предпосылки, проблемы, трудности / И. В. Блауберг, И. И. Садов, Э. Г. Юдин. – М., 1969.
3. Прангишвили И. В. Системный подход, системное мышление и энтропизация фундаментальных знаний / И. В. Прангишвили // Проблемы управления. - № 1. – 2003. – С. 3-7.

Мохненко А. С.,
д.е.н., професор, завідувач кафедри економіки підприємства
Херсонського державного університету, Міністерства освіти і науки України

СТРАТЕГІЇ ІННОВАЦІЙНОГО ЕКОНОМІЧНОГО ЗРОСТАННЯ

Сучасний етап цивілізації характеризується особливим впливом науки на господарський розвиток, конкурентоспроможність та рівень добробуту країн. У народному господарстві зменшується значення традиційних факторів, таких як земля, капітал, природні ресурси; падають ціни на сировину, надвиробництво

продуктів харчування спостерігається в усіх промислово розвинених країнах. Натомість капітал на прибуткові заходи є затребуваним і без обмежень доступним на міжнародних ринках. Названі вище види засобів, які в минулому були джерелом зростання добробуту суспільств, сьогодні витісняються факторами іншого – якісного – характеру: це наука, освіта, культура підприємницької діяльності, організаційні системи, мотивація. Ці тенденції підкреслюють прогресуюче значення людського капіталу та відхід від традиційних методів масового виробництва. Для розвитку нових продуктів і технологій необхідним є єдиний ресурс – людський геній, активізований на ринку в технологічних фірмах.

В умовах інтернаціоналізації великих корпорацій досягнення окремими країнами конкурентної переваги дедалі більше залежить від досвіду інноваційних механізмів, що діють в економіці. Побудова інноваційних здібностей та формування сприятливих умов для підприємництва на початку третього тисячоліття стали основою стратегій конкуренції. Опрацювання стратегій цього типу дедалі більше залежить від місцевих передумов, але, водночас, від позитивного сприйняття глобалізації господарських та еволюційних процесів.

Новим у підході до інноваційної політики є задіяння місцевих особливостей, які впливають на покращення загальної ситуації в масштабах місцевої громади, міста чи регіону. Основи підтримки інноваційності економіки генерують еластичні мережеві системи, що створюють *регіональні системи інновацій* (РСІ). Не існує єдиної універсальної моделі такої системи. Передусім ідеться про еластичну регіональну соціально-економічну систему широких взаємозв'язків, яка спроможна використати місцеві ресурси й особливості, що визначають виробничі процеси, продукти та послуги, відповідно до потреб місцевого/регіонального ринку.

Головною ідеєю будівництва РСІ є новий підхід до стратегій економічного розвитку, направлений на пошук у власних ресурсах регіонів безпечних і тривалих засад розвитку за використання активної участі місцевих середовищ. Завершуються часи окремих інвесторів, які б могли стати рушійною силою всього регіону. Регіональна система базується на такому стимулюванні процесів розвитку, вектор якого направлений знизу згору. Досвід високорозвинених країн вказує на тенденції раціоналізації інноваційних потенціалів та денационалізації систем інновації. Протягом останнього часу хороших економічних результатів досягали держави з федеральним устроєм (або такі, де принаймні господарські зв'язки децентралізовано на користь регіонів).

Регіональна система інновацій – це публічно-приватний форум співпраці сфер бізнесу, місцевої та державної адміністрацій, науково-дослідних установ та навчальних закладів, а також неурядових організацій з метою активізації місцевих факторів зростання й ефективнішого використання наявних ресурсів.

Функціонування системи направлене на ініціативи в таких сферах як:

Пріоритети та перспективи науково-технічного та інноваційного економічного зростання

- трансфер технологій і систем взаємозв'язків підприємств (передусім малих) з науковими установами;
- організаційна та фінансова підтримка інноваційних заходів;
- мотивація, пошук і підготовка до самостійного працевлаштування та підприємницької діяльності в широкому розумінні слова;
- ініціювання мережевих взаємозв'язків між фірмами, адміністрацією та громадськими організаціями (третім сектором);
- створення еластичних продуктивних систем (кластер, промисловий район) на межі науки й економіки;
- підвищення якості людських ресурсів шляхом освіти, навчань, надання консалтингових послуг, інформування та поширення прикладів позитивної діяльності.

Для РСІ характерною є взаємодоповнюваність регіональних економічних структур та комплексність реалізованих заходів у рамках регіонів. Виникає своєрідна функціональна мережа, яка об'єднує всі суб'єкти в галузі трансферу знань і технологій. Загал такої системи є зорієнтованим на підтримку інноваційного потенціалу малих фірм. Наявний досвід показує, що ефективний трансфер і комерціалізація технології потребують або самостійного підприємця, або такого, який діє в рамках великої фірми.

Основними проблемами створення регіональних систем інновацій є досягнення консенсусу та розширення синергії. Перший вимагає залучення до співпраці різних громадських і приватних суб'єктів, які мають різні цілі та інтереси. Синергія є продуктом спільної діяльності, контактів, спроб розв'язати проблеми разом.

Ключову роль у створенні й поширенні нових продуктів відіграють комунікація, координація та кооперація між учасниками інноваційного процесу. Сьогодні в рамках підтримки мережевих та інноваційних процесів особлива увага приділяється взаємодії суб'єктів та установ, другорядну роль відіграє інфраструктура, яка є тільки засобом для досягнення мети.

Через інфраструктуру підприємництва та трансферу технологій здійснюється інноваційна взаємодія між бізнесом, наукою, організаціями, що надають підтримку (центрами інновацій та підприємництва).

Регіон розглядається як ідеальний ґрунт для інноваційних середовищ. Це є результатом існування локалізованої можливості розвитку людського потенціалу, взаємодії між фірмами, навчальними закладами, адміністрацією та громадським сектором. Істотну роль відіграють формальні й неформальні контакти, обмін інформацією та досвідом, культурні зв'язки, традиції.

Значну роль для функціонування РСІ відіграють місцеві, регіональні та державні програми підтримки технологій і розвитку підприємництва, що є

3.2. Управління фінансовими ресурсами домогосподарств України з урахуванням зарубіжного досвіду Дропа Я.Б., Терешко О.М.	65
3.4. Активізація внутрішніх резервів інвестиційного розвитку України Швайдак В.М.	68
3.5. Зміни підходів державного регулювання фінансового сектора в нестабільні періоди Корнєєв В.В.	70
3.6. Бюджетне законодавство як необхідний інструмент державної підтримки переробних підприємств Онiкiєнко Н.В.	73
3.7. Стратегії антикризової державної політики розвинутих країн світу та України Ходжаян А.О., Богдановська Є.О.	77
3.8. Бек-середовище та фронт-середовище бренда країни Студінська Г.Я.	81
РОЗДІЛ 4 СТРАТЕГЕМА «ЗЕЛЕНОЇ» ЕКОНОМІКИ УКРАЇНИ	86
4.1. «Зелена економіка» як вектор формування стратегії економічного розвитку України Данченко Л.П.	86
4.2. Актуальність «зеленої економіки» як базис підвищення конкурентоспроможності економіки країни Гук О.В.	90
4.3. Дослідження поняття «екологічні потреби» як елементу екології людини Губа І.В.	94
4.4. Роль «зелених» робочих місць у процесі становлення «зеленої» економіки Шандар А.М.	97
РОЗДІЛ 5 ІНВЕСТИЦІЙНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЕКОНОМІЧНОГО ЗРОСТАННЯ	100
5.1. Інвестиції в персонал як запорука майбутнього економічного зростання Хмелевський С.М.	100
5.2. Прогнозні властивості спреду кривої дохідності за ОВДП для кредитування реального сектору Кульпінський С.В.	103
5.3. Оцінка впливу боргів приватного сектора на макроекономічну динаміку Новосьолова О.С.	106
5.4. Дискусійні аспекти застосування інструментарію «продуктивної емісії» в Україні Ребрик М.А.	109
5.5. Індикатори інвестиційної привабливості регіонів України в умовах євроінтеграції Сідельникова Л.П.	112
РОЗДІЛ 6 ПРІОРИТЕТИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ НАУКОВО-ТЕХНІЧНОГО ТА ІННОВАЦІЙНОГО ЕКОНОМІЧНОГО ЗРОСТАННЯ	116
6.1. Глобалізаційний фактор інноваційного розвитку держави Боярчук А.І.	116
6.2. Венчурне інвестування у контексті системного підходу Кичко І.І.	118
6.3. Стратегії інноваційного економічного зростання Мохненко А.С.	121
6.4. Можливості виходу України на новий рівень інноваційного економічного зростання Скляревська А.В., Хмелевський С.М.	124